

Fyodor Sologub

Küçük Şeytan

Türkçesi: Furkan Özkan

Roman

“Yakmak istedim kötü kalpli cadıyı.”

I.

Kilise cemaati, yortu günündeki sabah ayininden sonra evlere dağılıyordu. Aralarından bazıları, kilise bahçesini çevreleyen beyaz taş duvarların dibindeki ihtiyar ıhlamurlarla akçağaçların altında dikilip sohbe koyulmuştu. Bayramlıklarını giyininip kuşanmış bu kimselerin birbirlerine karşı gülyüzlü tavırlarına bakılacak olursa bu şehirde barış ve dostluk içinde yaşadıkları zannedilebilirdi. Hatta mutlu mesut yaşadıkları. Oysa insan zannettiğiyle kalırdı.

Lise öğretmeni Peredonov altın rengi çerçeveli gözlüklerinin arkasından ateşler saçan ufak gözleriyle, etrafını sarmış ahbablarını sıkıntılı sıkıntılı seyrediyordu.

“Knyagina* Volçanskaya bizzat söz verdi Vara’ya; bunu bilir, bunu söylerim. Evlenir evlenmez, kocanı müfettişliğe aldıracağım, demiş.”

“İyi de Varvara Dmitriyevna’yla nasıl evlenebilirsin?” diye sordu kırmızı yüzlü Falastov. “O senin kardeşin be! Yoksa kardeşlerle evlenebilirsiniz diye yeni kanun falan mı çıktı?”

Herkes kahkahaya boğuldu. Peredonov’un her zamanki gibi kayıtsız, mahmur ve ala çalan yüzü hiddetle çarpıldı.

Etraftakilerin yüzlerine öfkeyle bakarak, “Dedemin kardeşinin torunu,” diye söylendi.

İki dirhem bir çekirdek, solgun yüzlü ve uzun boylu Rutilov, “İyi de knyagina bizzat sana mı söz verdi?” diye sordu.

* Rusya İmparatorluğu’nda kadınlar için kullanılan bir soyluluk unvanı, erkeklere ise *knyaz* denir. (ç.n.)

“Bana değil, Vara’ya verdi,” dedi Peredonov.

“Sen de inandın yani,” dedi Rutilov neşeyle. “Başka zaman olsa dilin pabuç kadardır ama knyaginanın huzuruna bile bizzat çıkamamışsın?”

“Vara’yla birlikte evine gittik ama topu topu beş dakikayla kaçırıldık,” diye anlattı Peredonov. “Köye gitmiş, üç hafta sonra dönecekmış, bekleyecek vaktim yoktu, sınavları yapmak için geri dönmem gerekiyordu.”

“İnsan şüpheleniyor,” diyerek gülmeye başladı Rutilov çürük düşlerini göstere göstere.

Peredonov’u bir düşüncedir aldı. Konuşanlar dağıldı. Peredonov’un yanında Rutilov kaldı.

“İstediğim herkesle evlenirim be! Bir tek Varvara kalmadı ya?” dedi Peredonov.

“Tabii öyle Ardalyon Borisic, kim olsa evlenir sizinle,” diye onayladı Rutilov.

Bahçeden çıktılar, toz kaplı kaldırımsız meydanda usul usul yürümeye başladılar.

Peredonov, “İyi de knyaginaya ne yapar o zaman? Varvara’yı bırakırsam öfkelenir,” dedi.

“Knyaginayı ne yapacaksın?” diye sordu Rutilov. “Varıp da eniklerini onunla birlikte mi vaftiz edeceksin? Önce makamı ver-sin de hele, evlenmek kolay. Dereyi görmeden paçayı sıvama!”

“Orası öyle...” diyerek katıldı bu fikre Peredonov düşünceli düşünceli.

“Varvara’ya da böyle söyle,” diye akıl verdi Rutilov. “İlk önce makam de. Makam yoksa inanmıyorum de. Ama koltuğu alır almaz aklında kim varsa onunla evlenirsin. Tabii en iyisi kız kardeşlerimden birini alman olur. Üç taneler, istediğini seç. Okumuş, zeki hanımlar ama hiç pohpohlamadan söyleyeyim, Varvara’nın dengi değiller. Varvara onların tırnağı olamaz.”

“Bak sen!” diye ünledi Peredonov.

“Öyle. Varvara da neymiş? Al, kokla.”